

Cuprins

Prolog	Povestea lui Eric	5
Prolog	Povestea lui Fred	21
Introducere		35
Capitolul 1	Cine este Solomon?	41
Capitolul 2	Vreau să te minunezi	45
Capitolul 3	Curgi mai departe	48
Capitolul 4	Intuiția noastră este însumarea a tot ceea ce este	51
Capitolul 5	Există un adevăr universal în fiecare clipă din viață	54
Capitolul 6	Eliberându-te, îi ajuți pe ceilalți	58
Capitolul 7	Ascultă-ți propria muzică	61
Capitolul 8	Viața ta este energie magică a veșniciei, vizibilă în carne și oase	67
Capitolul 9	Sunteți purtătorii unei lumini mărețe	74
Capitolul 10	Ești parte dintr-un proces iminent de mare amploare	77
Capitolul 11	Ai încredere că ești îndeajuns	80

Capitolul 12	Există o stare de extaz sublim în neant	83
Capitolul 13	Problemele nu sunt probleme, ci lecții care trebuie învățate	88
Capitolul 14	Ai deja răspunsul pe care ți-l dorești	93
Capitolul 15	În interacțiunea cu ceilalți ne descoperim pe noi înșine	100
Capitolul 16	Valoarea de sine constă în înțelegerea faptului că tu ești Universul	106
Capitolul 17	Dă-ți voie să crezi în capacitatea ta, iar ea ți se va arăta	110
Capitolul 18	Ignoră atracția pentru suferință	114
Capitolul 19	Cheia în înțelegerea adevărului este ca el să sune adevărat în sufletul tău	121
Capitolul 20	Acordă-ți răgazul să te armonizezi	128
Capitolul 21	Este vorba despre a clarifica, nu despre a complica	132
Capitolul 22	Dezvăluie-ți sufletul	137
Capitolul 23	Nu putem face progrese preamărind ceea ce ne diferențiază	146
Capitolul 24	Nu îți limita definiția succesului	153
Capitolul 25	Important e că înaintezi	156
Capitolul 26	Reconectează-te cu forța superioară	161
Capitolul 27	Oriunde te afli, poate avea loc o vindecare	173
Capitolul 28	Entitatea în sine știe ce are nevoie	177
Capitolul 29	Trebuie să știi că ești un maestru	188
Capitolul 30	Noi ne creăm fiecare clipă din viață: este opera noastră de artă	195

Capitolul 31	Niciodată nu vor fi suficient de multe aplauze	217
Capitolul 32	Existența fiecăruia este o simfonie	222
Postfață	Instrucțiuni din partea lui Solomon de a continua lucrarea	226
Epilog din partea lui Fred		229
Epilog din partea lui Eric		231
Mulțumiri		233
Despre autori		235

Prolog

Povestea lui Eric

„O, Dumnezeule!“, m-am gândit în timp ce-l urmăream cu privirea pe Fred, care nu mai stătea pur și simplu ca un pacient obișnuit pe masa de masaj din cabinetul meu. „Nimeni nu va crede asta. În prezența cui sau a ce mă aflu?“

Ochii lui Fred erau parțial închiși și se învârteau rapid în sus și jos, înainte și înapoi, sub pleoapele care i se zbăteau. Ritmul respirației i s-a încetinit, devenind mai profund. Brațele, oarecum întinse de o parte și de alta a corpului, au început să se miște lin și ritmic în sus, apoi în jos, apoi iar în sus, de parcă erau susținute de un câmp nevăzut de energie. Buzele i s-au depărtat și puteai vedea că limba i se mișcă într-un mod ce forma în mod clar cuvinte atunci când suflul audibil de aer îi ieșea pe gură.

Un pic tulburat, m-am aplecat spre el și mi-am apropiat urechea ca să aud ce avea de spus. Tot ce puteam înțelege era sunetul respirației sale, în timp ce inspirațiile încercau în van să se transforme în cuvinte.

Am rămas pe loc, înmărmurit de un sentiment profund și copleșitor de venerație și uimire. Am înțeles că mă aflu în prezența a ceva mai impresionant decât ceea ce eu – sau majoritatea oamenilor ori poate nimeni – întâlneam vreodată.

Și totuși, acesta nu era nici începutul și nici sfârșitul a ceva ce urma să depășească ceea ce puteam anticipa vreodată, ceva care, în curând, urma să influențeze milioane de oameni de pe planetă.

Pe când ascultam atent sunetul aerului expirat de Fred, în cele din urmă chiar am auzit o voce. Nu vocea lui Fred. Era vocea mamei mele, care spunea: „Ce faci? Îndepărtează-ți urechea de persoana nebună înainte să te muște!“ Și am început să zâmbesc, să râd în sinea mea. E greu de explicat cum este să fii în același timp și puțin speriat, și uimit, și amuzat...

* * *

Înainte să continui firul povestirii, oare pot spune sincer că această experiență a venit *complet* din senin? Păi, da... și nu. Ca să îți fie mai clar, permite-mi să mă întorc cu câteva luni înainte de acea zi de ianuarie 1994, la luna august a anului precedent.

Nu mi-am imaginat deloc că viața mea și a multor oameni urma să se schimbe. În cei 12 ani anteriori fusesem foarte fericit în profesia de medic. Aveam unul dintre cele mai mari și de succes cabinete de chiropractică din Los Angeles și socoteam că așa îmi voi petrece restul vieții. Dar, într-o zi de vineri, m-am întors acasă cu *gândul* că sunt chiropractician, iar în luna următoare, când m-am reîntors la cabinet, eram altceva. (Să știi că părinții mei mi-au spus mereu că *sunt* „altceva“, dar probabil că nu la asta se refereau.)

Totul a început în acea seară de vineri, când am fost trezit brusc de o lumină foarte intensă. Mi-am deschis ochii ca să văd ce era și, după câte se părea, nu era nimic spiritual sau metafizic ci era doar veioza de lângă patul meu. Se aprinsese singură. Aveam veioza asta de peste 10 ani și nu-și alesese nicio altă ocazie de a se aprinde singură. Dar iat-o aprinsă.

În același timp, aveam senzația că în casa mea se află cineva.

Nici nu îți pot descrie ce sentiment sinistru este să te trezești cu senzația că în casa ta e cineva care nu a fost acolo atunci când te-ai culcat! Să spunem doar că m-am ridicat, am luat un cuțit, un tub de spray cu piper și pe câinele meu Doberman și am pornit la vânătoare. După vreo 20 de minute, am hotărât că trebuie să fi fost imaginația mea și m-am dus la culcare. Dar, în luna următoare, 7 dintre pacienții mei, separat unul de altul, au susținut cu tărie că, în timp ce lucram, au simțit „oameni“ în sala cabinetului meu, la fel cum eu simțisem oameni în casa mea, deși ei nu știau nimic despre experiența mea.

După 12 ani de practică, în care nimeni nu a spus nimic, nici măcar ceva similar cu asta, îți poți imagina că 7 persoane care îmi spun acest lucru într-o singură zi îmi captează atenția. Dar, vezi tu, în aceeași zi, alți pacienți mi-au spus că mi-au simțit mâinile fără ca eu să-i fi atins în realitate. Firește că nu i-am crezut. Le-am spus să se întindă pe masă cu ochii închiși, în timp ce eu mi-am ținut mâinile la centimetri, zeci de centimetri și metri distanță de ei și, de fiecare dată, și-au dat seama de locul în care îmi erau îndreptate palmele. *Glezna stângă, umărul drept.* Știau. Mă puteau simți sau o puteau simți.

În timp ce îi urmăream cu privirea, mușchii lor faciali – mușchii minusculi de la frunte sau din jurul bărbiei și al buzelor – se mișcau, mai exact *zvâcneau ușor*. Mușchi care sunt atât de mici, încât nu pot fi mișcați intenționat. Buzele se deschideau și limbile tresăreau. Ochiul se mișcau rapid în sus și în jos. Degete și picioare care se mișcau spontan, fie în tipare sincronizate, fie alternând dreapta, stânga, dreapta, stânga...

Iar când și-au deschis ochii, mi-au spus că au văzut culori pe care nu le mai văzuseră niciodată până atunci, că au simțit miresme, adesea florale, pe care nu le mai mirosiseră înainte, că au văzut și au auzit „oameni“ pe care nimeni altcineva din încăperea nu îi văzuse sau auzise.

Iar apoi au început să-mi povestească despre vindecări. Vindecări adevărate. Unii dintre ei s-au ridicat din scaunul cu roțile, alții și-au recăpătat capacitatea de a-și folosi mâinile, picioarele, văzul și auzul. Pacienții mi-au adus rezultate de laborator care arătau că tumorile lor canceroase dispăruseră. Copii care sufereau de paralizie cerebrală și epilepsie puteau merge, alerga și vorbi normal. Niciunul nu mai avea crize și nu mai era necesar tratamentul medicamentos. Pacienții și medicii lor îmi telefonau și mă întrebau:

– Ce-ai făcut?

– Nimic, era răspunsul meu. Și nu mai spuneți nimănui!

Era ca și încercarea guvernului de a le cere oamenilor să spună „Nu“ drogurilor. Cu cât o spuneam mai mult, cu atât oamenii vorbeau mai mult.

În curând, oamenii au început să-mi ceară să predau această lucrare.